

3. Detinski darovi.

Krog jaslic deca ti sedi,
 Nocoj se spat ji ne mudi,
 Poslušaj zgodbo presveto,
 Kako prišel je na zemljo
 Sam Bog, kot dete že za nas
 Trpel pomanjkanja in mraz.
 Tu Janezek se oglasi,
 Solze brišoč si iz oči:

»Neskončno bi se veselil,
 Če bi takrat s pastirčki bil;
 Bi Ješčku nesel posteljico,
 Da spančkal bi na nji gorko.«
 »Jaz krilce bi mu nesla v dar,
 Igračice in svoj denar,
 Da bi kupila Mamica
 Mu kruhka«, pravi Anica.
 Na glas se Jožek zaihti

In vpira v jaslice oči.
 »Kaj jočeš?« mama vpraša ga.
 »Ker nimam nič za Jezuščka.«
 »Ne joči; precej ti povem,
 Kaj Jezuščku je vseč pred vsem
 Glej, rajše kot zaklade vse
 Srce nedolžno on sprejme.
 Le to mu daj in mu povej:

»Obljubim Ješček ti, odslej
 Razžalil te ne bom nikdar,
 Sprejmi ta moj božični dar.
 Učil se rad bom, molil bom,
 In stariše rad vbogal bom.
 Bom živel čisto in sveto,
 Da k sebi vzameš me v nebo!
 Ta dar bo Ješček rad sprejel,
 Zmed vseh bo najbolj ga vesel.«

J. E. Krek.

K o z é.

Ko bi bili videli Brežnikove otroke! Samo življenje jih je bilo! Zdravi so bili kakor riba, lepi kakor rožnati popki, živi pa kakor živo srebro. In še nekaj: tudi pridni so bili — kar niso vsi otroci. To je že res, da je Cvetko časih po noči razsajal, kadar je po dnevi predolgo na blazinico pritiskal svojo glavico. Pa saj je bil še majhen — trikrat je še le pokušal božični poprtnjak v svojem življenji — in s kako utolažilno besedo se je takoj zopet utešil in poljubaval nadalje svojo mehko odejico. Tudi Ivanka je časih navlekla celo reč orodja in obleke po sobi, ali ponagajala malemu Cvetku, da je v solzah pritekel k materi in potožil svojo nevoljo. A Ivanki je bilo precej žal svoje porednosti in ko se vrne Cvetko v sobo, obriše mu z zastorčkom objokane oči, in orodje in obleko znosi hitro nazaj na svoja mesta.

Niti toliko ni hotela, da bi jo mati pokarali. Zdravko pa je imel v sebi že nekaj močatosti. Modro se je držal in modro govoril. Hodil je že v šolo in učil se je prav pridno. Le trmoglavost se ga je časih poprijemala, dokler ga oče niso pokarali z ostro besedo. Ubogal pa je že še, da-si nekaterikrat malo nerad. Sicer pa je bil jako priden in pameten, dobrosrčen in pobožen.

Taki so bili torej Brežnikovi!

A zdaj je drugače. Tistega šuma in hruma v sobi ni več, tisto smejanje in blebetanje je pošlo, nič se ne giblje, nič se ne ziblje, sama tihota, sama samota! Kaj je neki?

Kdo bi pač razgrajal in razsajal po sobi, koder leže trije bolniki? Kdo bi pač govoril in zboril na kraji, koder se gre za življenje in smrt! In kdo so ti bolniki? komu gre za življenje in smrt?

To si že ti uganil, bistrourni čitateljček! kaj ne? Brežnikovi trije leže na postelji, vsi trije za smrt bolni. Če je eden bolnik v hiši, že še gre; če sta dva, gre že teže; če so pa trije, takrat gre pa že celo težko. In pri Brežnikovih je šlo tako. Oh, kako so stregli mati svojim ljubljencem, kako so skrbeli oče za svojo deco! Te ljubezni, te skrbi si še ti misliti ne moreš, tako velika je, predragi čitatelj! Premajhen si še, da bi to pojmlil!

In malim bolnikom ni hotelo biti boljše. Zdaj pomoli eden glavico izpod odeje in kliče: vode! zdaj obrne drugi glavico in zastoče: boli mama; zdaj zopet tretji stegne ročice proti očetu: ata, gori! A vodo piti je zdravnik prepovedal, bolečine se ne morejo odvzeti in vstajati bolniki ne smejo iz postelje.

In oče tolažijo, mati pa strežejo.

Tako se je godilo pri Brežnikovih! Zdravko je dobil kozé in bratec in sestra sta jih našla od njega. Tako so pasli vsi trije ob enem te nadležne in hude kozé. Zdravku se je obračalo že nekoliko na bolje in upati je bilo, da ga popuste. A Cvetku in Ivanki se je godilo najhujše. Cvetku so že pojemale moči mladega življenja in kmalu se je imel zazibati v večno spanje večnega veselja. Ivanka pa je jokala in stokala:

— Oh, mama! umrčkala bom.

— Nič se ne boj, Ivanka! Glej, angeljci že čakajo, da te ponesó tja gori v sveta nebesa, tolažijo mati.

— Kaj ne, da me bodo, mama! Ali pridejo kmalu?

— Kmalu! Le potrpi pa priporočaj se jim!

In Ivanka moli molitvico na čast svojemu angelju varuhu. Kar pa že ne more povedati, to pristavijo mati.

— Ali pojdete vi tudi z menoj, mama?

— Tudi pridem za teboj, Ivanka! Le prosi ljubega Ješčka, da pridem za teboj v nebesa.

— Kar takoj pojdite, mama!

In dekletce umolkne. Zavest se ji umika.

Poleg Zdravkove postelje pa sedé oče. »Vrtec« drže v rokah in z Zdravkom vkup čitata pesenco »Nad zvezdami«. Kar Zdravko ne ume, razložé mu oče.

— — — — —
Pri zvezdi zvezda vžiga se,

Gor srce moje dviga se.

Ko vpiram v zvezdice oči,

Da rajška okna zrem, se zdi.

Pri teh besedah umolkne bolnik. Večer je trosil temo na zemljo in posamične zvezdice so migljale na nebeškem stropu.

— Ata, odgrnite zagrinjalo pri oknu.

In oče odgrnejo zagrinjalo in sè sinom gledata zvezde.

— Poglejte, ata, kako se je ena utrnila. In še ena!

— Aha! pritrdijo oče.

— Ali niste dejali časih, da ima vsak svojo zvezdo in kadar se utrne, takrat umrje človek?

— O, Zdravko! to le pravijo takó, res pa ni! . . .

A Zdravka premaga zaspanec. Bolečine in govorica so ga utrudile. Najbrže je sanjal o svoji zvezdi. Bila je-li tista njegova, ki se je sinoči utrnila? saj ste se dve utrnili.

Zdravko je spal vso noč, drugi pa niso spali. Pač dva sta zaspala proti jutru: Cvetko namreč in Ivanka. Zaspala sta tako trdno, da ji niso mogli vzbuditi nikdar več.

Preselila sta se. Tako nekako oba kmalu sta sklenila. V velikem sprevodu nebeških duhov in s častno

stražo krilastih angeljev sta otišli njiju dušici tja gori v domovino samih nebeščakov. Kaj ne, dve zvezdi je videl utrniti se zvečer bolni Zdravko? Tretje on ni videl, da bi se bila utrnila.

Zdravko je okreval polagoma. Pač se je še zavlekla njegova bolezen, ker je moral prebiti dva tako huda udarca. Kar pozabiti ju ni mogel bratca in sestrice! Kako bi ju pozabil, ker je ostal zdaj sam! Le oče in mati sta ga mogla utešiti in potolažiti.

Najrajše bi videl, da bi se bila tudi njegova zvezdica že utrnila! Kako dobro se imata zdaj Cvetko in Ivanka v nebesih! Zdravka pa je čakalo še toliko težav!

A Zdravko se teh težav ni ustrašil. Saj je vedel, zakaj dela; da se uči, da bi enkrat kaj znal; da se trudi, da bi enkrat povračeval in podpiral svoje dobre stariše; da si prizadeva, da bi imel na zadnje veliko zaslug za nebesa.

Zdaj je Zdravko že velik. Dobro službo ima. Stariši so onemogli. A dobro se jim godi. Zdravko skrbi za-nje.

P. Bohinjec.

Očetova podoba.

Že pred več leti je v nekem velikem mestu umrl bogat kupec; zapustil je lepo hišo in veliko denarja. Kdo naj bi vse to podedoval? — Znano je bilo, da je imel ta kupec edinega sina, ki je bil pa že mnogo let na tujem.

Kar se kmalu po kupčevi smrti oglasijo trije mladeniči, drug za drugim in vsak trdi, da je bogatega pokojnika sin in zahteva obilno zapuščino.

Vsi trije mladeniči so poklicani pred sodnika. Toda kako naj bi se sodnik prepričal, kateri je res sin? kajti nihče v vsem mestu ni po obrazu poznal sina pokojnega kupca.

Zdaj ukaže sodnik prinesiti veliko podobo, na kateri je bil naslikan ranjki kupec. Veli tudi prinesiti lok in tri pušice. Nato naredi na podobi tam, kjer je v prsih srce, neko znamenje in pravi trem mladeničem: